

С разрастването на производството и търсенето на памук се появява *Памукчийски път* край с. Трапоклово. Износът на памук към Европа се засилва в началото на XIX в. по времето на Наполеон и Континенталната блокада. Тогава Сливен става един от главните центрове за търговия и износ на памук от Цариград през Сливен, Брашов и от там за Европа. (Велики 1956: 62; Русев 1996: 46–50)

Старите пътища са изоставени и са в окаяно състояние. Това се забелязва от европейските пътешественици, посетили Сливен. През 1837 г. в града идва Ами Буе. По това време р. Куруча (Асеновска) тече близо до Хамам баир. Дамара още не съществува, а между Куруча и Новоселска река има блата (гьолджуци). Пътят в близост до сегашният трасе за Нова Загора е тесен, провиращ се между реката и хълма, което поражда името *Боаз кесен* – ‘отсеченият, тесният пролом’, неизползван в значителна част от годината. Затова Ами Буе пише, че през м. ноември пътят през придошлата река е невъзможен. Използва се пътят през превала Джан куртаран – Касап дере. По този път към Нова Загора през 1653 г. ще е минал Евлия Челеби, тъй като не споменава за Сливенските минерални бани, а той отбелязва подробно всичко. Река Тунджа ще е преминал по моста южно от с. Гавраилово. По същия път през януари 1878 г. идват руските войски с оръдия, посрещнати в м. Харманите с приветствие от Добри Чинтулов.

Развитието на текстилното производство в Котленския и в Сливенския район също оставя следи в топонимията. Строят се много долапи (чукови тепавици). По реките край Сливен е имало около 70 и затова там, където са съсредоточени, мястото се казва *Долапите*. Там е и *Голямата сергия* – място за простиране на платове. В чаршията на Сливен, разпределена по отраслов принцип, има специален пазар за сол – *Туз пазар*. Основното тържище е *Аба пазар*. До него е *Тапанджа чаршия* – ‘пушкарска улица’. Два от хълмовете край Сливен, на които се простира вълната, за да стане по-здрава и да добие цвят „деве тую” (‘камилски косъм’) са с имена *Япа баир* – ‘вълнен хълм’.

Многото воденици, изградени на почти всяка рекичка, също се превръщат в топоними чрез името на собственика. Често името се променя, особено на големите воденици по р. Тунджа. Воденицата до Сливенските минерални бани е *Халисбейова* – собственост на Мехмед Халисбеев. След Освобождението е закупена от крупния търговец Стефан Саръиванов и става *Саръиванската воденица*, а островът до нея, покрит с гора – *Саръиванова кория*. По-късно, през 1968 г., по време на тържествата „Прослава на хайдутството”, воденицата е преустроена като ресторант (механа) с име *Воеводска воденица*. А имената на някогашните собственици на воденици – бейовете, са забравени, като водениците се запомнят с имената на новите си стопани – *Калова*, *Бояджиева* и др. Труднодостъпните воденици са с имена *Тарджук дермен* (‘торба воденица’), защото мливото се носи само с торби върху добитък.

Много са топонимите, свързани с хайдушкото движение – сборища, извори, скривалища – най-вече в планинските райони.